

მართლმადიდებელ მშობელთა კავშირი

ვინ და რატომ „იღვწის“
საქართველოში მწვალებლური
წიგნების გასავრცელებლად?

1. მიაგეთ ღმერთს ღმრთისა და
აღფეევს - აღფეევისა
2. ალექსი ოსიპოვი -
აღფეევის კლონი და ეშმაკის
კლოუნი

თბილისი 2016წ

მიაგეთ ღმერთს ღმრთისა და აღფევეს - აღფევეისა

ვოლოკოლამის მიტროპოლიტის, მოსკოვის
საპატრიარქოს საგარეო საეკლესიო
ურთიერთობების განყოფილების
თავმჯდომარის, მიტროპოლიტ ილარიონ
აღფევეის წიგნის „სარწმუნოების
საიდუმლოება“ ქართულ გამოცემასთან
დაკავშირებით

1. მიტროპოლიტ ილარიონ აღფევეის ეკლესიოლოგია“

სანამ ხსენებული წიგნის ქართულ გამოცემასთან დაკავშირებით დავიწყებთ საუბარს, მანამდე გვინდა საზოგადოდ შევეხოთ მიტროპოლიტ ილარიონ აღფევეის „ეკლესიოლოგიას“.

მიტროპოლიტი ილარიონ აღფევეი ქადაგებს მწვალებლობებს, რომლებიც დაგმობილია წმ. კრებების მიერ. რუსეთის ადგილობრივი ეკლესიის უმაღლესი ეშელონები, კერძოდ ე.წ. ნიკოდიმელების ჯგუფი რომ

ეკუმენისტური მწვალებლობის კერაა, ეს საყოველთაოდაა ცნობილი. ჯგუფის სახელდება უკავშირდება ცნობილ ეკუმენისტს, ნიკოდიმოს როტოვს, ეკუმენიზმის ფუძემდებელს რუსეთის ეკლესიაში, რომელიც „ფეხებს უკიდნდა“ რომის პაპს და აკი ფეხებში ჩააკვდა კიდევ პაპს (ამ სიტყვის პირდაპირი მნიშვნელობით). ამ ეკუმენისტ როტოვის სულიერი მემკვიდრეები არიან ხსენებული დაჯგუფების წევრები. ამ კერაში აღიზარდა ახალგაზრდა ეკუმენისტების მთელი პლეადა, რომელთა შორის ამჟამად ყველაზე „წარმატებულია“ მეუფე ილარიონი (ალფევევი). ეკუმენისტური ცნობიერება მას ჩამოუყალიბდა პაპისტებთან ურთიერთობაში კაუნასში (ლიტვა) მსახურებისას, ხოლო ერეტიკული „მეცნიერული მეთოდი“, - დამოუკიდებელი მოსაზრების შემუშავების მეთოდი, - მან შეისწავლა და გაითავისა ოქსფორდის უნივერსიტეტში სტაჟიერების წლებში, რაშიც მას დაეხმარა ცნობილი ეკუმენისტ-ერეტიკოსი, მიტროპოლიტი კალისტა (უერა).

მიტროპოლიტ ილარიონ ალფევევის ერეტიკული მოსაზრებებიდან გამოვეყოფთ რამდენიმეს:

- ორიგენის მწვალებლობა საყოველთაო აღმოყვანების, საყოველთაო გადარჩენის შესახებ, რომელიც დაგმობილია წმ. მამების მიერ V-VI მსოფლიო კრებებზე. ამასთან ალფევევი ცდილობს, ეს მწვალებლობა ღირს ისააკ ასურის „ბაგეებს მიაწებოს“, თითქოს მას ეთქვას ეს, რის შესახებაც, თითქოს, ცნობილი გახდა რაღაც ახლად აღმოჩენილი ტექსტებიდან. ეს არის სრული სიცრუე და წმ. მამის შეურაცხყოფა. მსგავსი რამ ღირს ისააკ ასურს არ უთქვამს, ხოლო ვინ არის ფსევდოისააკ ასური, ეს ყალბისმქნელმა ერეტიკოსებმა თავად იციან.

მიტროპოლიტ ილარიონ ალფევევის არაკეთილსინდისიერი, სოფისტური მსჯელობის სამხილებლად აღვნიშნავთ, რომ V მსოფლიო კრებაზე დაიგმო სწორედ სატანჯველის დასასრულის შესახებ მწვალებლური სწავლება, და არა

მის შესახებ ორიგენისა თუ ფსევდოსააკის არასწორი წიაღსვლები და გასვლა-გამოსვლები.

- ორიგენის სწავლებასვე უკავშირდება მიტროპოლიტ ილარიონ ალფეევის მწვალებლური სწავლება ჯოჯოხეთში ქადაგებისა და ნათლობის, ასევე ჯოჯოხეთში არჩევანის გაკეთების შესაძლებლობის შესახებ.

- არანაკლებ სულისწარმწყმედია მიტროპოლიტ ილარიონ ალფეევის (ისევე, როგორც, საზოგადოდ, ნიკოდემელთა დაჯგუფების) ცდომილება ერეტიკოსებთან მადლის, კერძოდ საუდუმლოთა მადლის არსებობის შესახებ, რაც ეწინააღმდეგება საეკლესიო კანონებსა და წმიდა მამათა სწავლებას მწვალებლებთან საიდუმლოთა მადლისა და იერარქიული მემკვიდრეობის არარსებობის შესახებ. მიტროპოლიტ ილარიონის „პოლიტიკორექტულობა“ აშკარად უნიატური ხასიათისაა, რადგან ის აცხადებს, რომ რომო-კათოლიკებთან უნდა გვქონდეს „სტრატეგიული ალიანსი“. ამ საკითხში იგი არის მიტროპოლიტ ანტონი სუროველის, - რაბინის შვილიშვილის, ილარიონ ალფეევის მშობლების მსგავსად მონათლული ებრაელის სულიერი მემკვიდრე, რომელიც ასწავლიდა, რომ სულის ცხონებისათვის თანაბრადმაცხოვნებელია მართლმადიდებლობაცა და კათოლიციზმიც, და იგი პატივს მიაგებდა რომო-კათოლიკების „წმინდანებს“.

მიტროპოლიტ ილარიონ ალფეევის მასწავლებლად გვევლინება ასევე იუდაიზმიდან მოვლენილი სქიმარქიმანდრიტი სოფრონი (სახაროვი), რომელიც ცნობილია თავისი „ობნოვლენჩესკი“ სულისკვეთებითა და საქმეებით.

2013 წელს მიტროპოლიტმა ილარიონ ალფეევმა მეცნიერებათა აკადემიაში მეცნიერების წინაშე გააკეთა მოხსენება, სადაც მან განაცხადა: „ჩვენ გადავწყვიტეთ კათოლიკები აღარ მოვისხენით მწვალებლებად“. საკითხავია, ვინ „ჩვენ“, რა უფლებით, რომელი

კანონებითა და რომელ სწავლებაზე დაყრდნობით? ცხადია, - არამართლმადიდებლურ ეკლესიოლოგიაზე დაყრდნობით.

ყველა ამ გადაცდომებთან ერთად მიტროპოლიტი ილარიონ ალფეევი შეპყრობილია განმახლებლობის სულით, რითაც იგი გვეკვლინება ბოლშევიკების მეკავშირე „ნოვოცერკოვნიკების“ მემკვიდრედ. ცნობილია მისი ინიციატივები საეკლესიო ენის თანამედროვე ენით შეცვლასან და სხვა სიახლეების შემოტანასთან დაკავშირებით.

დასასრულს, მიტროპოლიტ ილარიონ ალფეევისა და მსგავსი „სასულიერო“ პირების მისამართით მოვიყვანთ ნეტარ ავგუსტინეს სიტყვებს: „ყველა მწვალებელი კითხულობს კათოლიკე წერილებს და მწვალებლები არიან მხოლოდ იმიტომ, რომ, არასწორად ესმით რა წმინდა წერილი, მათი ჭეშმარიტების საწინააღმდეგოდ ამტკიცებენ თავიანთ ცრუ მოსაზრებებს“. ეს სიტყვები ზედმიწევნით ესადაგება მიტროპოლიტ ილარიონ ალფეევსა და მის კემბრიჯში შესწავლილ „დამოუკიდებელი მოსაზრებების შემუშავების“ „მეცნიერულ მეთოდს“.

2. მიტროპოლიტ ილარიონ ალფეევის წიგნის „სარწმუნოების საიდუმლოებასა“ და მის ქართულ გამოცემასთან დაკავშირებით

მიტროპოლიტი ილარიონ ალფეევი თავის მწვალებლობაში, უნიატიზმსა და განმახლებლობაში მრავალგზის არის მხილებული რუსეთის ეკლესიის სივრცეში. რუსეთის ეკლესიისთვის ეს საკმაოდ ცნობილი თემაა, თუმცა საქართველოსთვის - არც თუ ისე. ჩვენი მოწადინება ამ საკითხის სამსჯავროზე გამოტანასთან დაკავშირებით განაპირობა იმ ფაქტმა, რომ საქართველოში „იღვაწეს“, თარგმნეს და გამოსცეს

მიტროპოლიტ ილარიონ ალფეევის წიგნი „სარწმუნოების საიდუმლოება“, რომელიც შეიცავს არა ერთ მწვალებლურ სწავლებას. სამწუხაროდ საქართველოს ეკლესიის წიაღშიც არიან ეკუმენისტური ცნობიერების, უნიატური მისწრაფებებისა და განმაახლებლური სულისკვეთებით შეპყრობილი „სასულიერო“ პირები. ზოგიერთი მათგანი სასულიერო სემინარიის პედაგოგადაც გვევლინება, - მათ თავიანთ სტუდენტებს ურჩიეს, შეიძინათ მიტროპოლიტ ილარიონ ალფეევის ხსენებული წიგნი, რათა იხელმძღვანელონ ამ წიგნით, რაც, ჩვენი აზრით, დიდ საცდურს უქმნის გაუთვითცნობიერებელ ახალგაზრდა სტუდენტებს.

მოვიყვანოთ ამონარიდები წიგნიდან „სარწმუნოების საიდუმლოება“, რომლებიც შეიცავენ მწვალებლურ სწავლებებს. ეს გადაცდომები კარგად არის ცნობილი ეკლესიის სივრცეში და მათი მწვალებლობა მრავალგზის არის მხილებული ეკლესიის სწავლების მიხედვით.

1. (ციტატის დასაწყისი): *„...ვინც შეიძლება ვერ შეხვდნენ ქრისტეს მიწიერ ცხოვრებაში („როდის გიხილეთ შენ?“), მაგრამ გუღმომწყალები იყვნენ მოყვასთა მიმართ, გამართლებას მიიღებენ და ცხონდებიან. საშინელი სამსჯავროს შესახებ იგავში, მეფე არ ეკითხება ადამიანებს, დადიოდნენ თუ არა ისინი ეკლესიაში, იცავდნენ თუ არა მარხვებს, ღოცულობდნენ თუ არა დიდხანს, არამედ ეკითხება, როგორ ექცეოდნენ ახლობლებს... მოწყალების საქმენი ადამიანის მიერ სიცოცხლეში აღსრულებული ან არაღსრულებული, სამსჯავროზე მთავარი კრიტერიუმი იქნება“* (ციტატის დასასრული). (გვ.390).

ცხონებისათვის რომ მხოლოდ გუღმომწყალება არ არის საკმარისი, ამის შესახებ წმინდა წერილი გვამცნობს. ცხონებისათვის აუცილებელია მართალი სარწმუნოება და საქმეები ერთად. პავლე მოციქული გალატელებს შემდეგი სიტყვებით მიმართავს: *„არა*

განმარტლებების კაცი საქმეთაგან სჯულისათა, გარნა სარწმუნოებითა იესუ ქრისტესითა.“ „მართალი სარწმუნოებითა სცხონდეს.“ (გალ. 2.16; 3.11). მოციქული იაკობი თავის ეპისტოლეში გემოძღვრავს: „სარწმუნოებაჲ, უკუეთუ არა აქუნდენ საქმენი, მკუდარ არს იგი ხოლო“ (იაკობ. 2.14); საშინელი სამსჯავროს შესახებ იგავი გვაუწყებს, რომ გულმოწყალება ადამიანის ცხონებისათვის აუცილებელი პირობაა, მაგრამ ეკლესიის სწავლება მხოლოდ ამ იგავით არ განისაზღვრება. წმინდა მამები ერთხმად ქადაგებენ, რომ ცხონებისათვის აუცილებელია კეთილი საქმეებით აღვსილი ჭეშმარიტი სარწმუნოება. წმინდა იოანე ოქროპირი წერს: „*ნუმცა უკუე ვგონებთ ჩუენ, საყვარელნო, თუ კმა გვეყოს სარწმუნოებაჲ ოდენ ცხოვრებად ჩვენდა, უკუეთუ არა ვქმნეთ საქმენი კეთილნი*“, ხოლო სხაგან ამბობს: „*უკუეთუ ვინ უნათლაგი წარვიდეს, დაღაცათუ ყოველივე სარწმუნოებაჲ მას აქუნდეს, არასადა მივალს სხუად გარნა გეჰენიასა ცეცხლისასა და მატლსა წამლეანსა და ბნელსა მას გარესკენლსა*“.

მიტროპოლიტი ილარიონ ალფეევი დასახელებულ წიგნში წერს:

2. (ციტატის დასაწყისი): „...სხვა, კიდევ უფრო შემადრწუნებელი მოთხრობა გვხვედება წმინდა გრიგოლ დიოლოლოსის ზოგიერთ ადრეულ ცხოვრებებში, კერძოდ, იმის შესახებ, თუ როგორ „მოინათლა“ იმპერატორ ტრაიანეს სული ჯოჯოხეთში წმინდა გრიგოლის ცრემლებით. ...მღევნელის სულისთვის იქამდე ილოცა ცრემლებით, ვიდრე არ გამოეცხადა, რომ მისი ლოცვა შესმენილ იქნა. „დაე ნურავის გაუკვირდება, როდესაც ვამბობთ, რომ ტრაიანე მოინათლა, რადგან ნათლობის გარეშე ვერავინ იხილავს ღმერთს, ხოლო ნათლობის მესამე სახე-ეს არის ცრემლებით ნათლობა“ (ციტატის დასასრული). (გვ. 382).

ამგვარად, მიტროპოლიტი ილარიონ ალფეევი ისეთი ადამიანის ცხონებას უშვებს (საუბარია იმპერატორ

ტრაიანეზე), რომლის დროსაც ქრისტიანთა დევნის მესამე პერიოდი დაიწყო, რომელმაც წმ. კლიმენტი რომაელი წყალში დაახრჩობინა, ხოლო წმ. ეგნატე ღმერთშემოსილი მშვიერ ლომებს მიუგდო დასაგლეჯად არენაზე. სახარებაში ასეთ ადამიანებზე ვკითხულობთ: **„რომელმან თქვენ შეურაცხვევნეს მე შეურაცხ-მყოფს; და რომელმან მე შეურაცხმოს, შეურაცხ-ჰყოფს მომავლინებელსა ჩემსა“** (ლუკ. 10.36); **„რომელი ურჩ იყოს ძისა, არა იხილოს ცხოვრებაჲ, არამედ რისხვაჲ ღმრთისაჲ დადგრომილ არს მის ზედა“** (იოან. 3.36). იმპერატორ ტრაიანეს სულის ჯოჯოხეთიდან გამოხსნის ფაქტის დასტურად ავტორს სერაფიმ როუზის სიტყვა მოჰყავს, მაგრამ სერაფიმ როუზი რომ ასეთი ადამიანების ცხონებას არ უშვებს, ეს მისი სიტყვებიდანაც ჩანს: **„ეკლესიის ღოცვას არ შეუძლია იმათი ცხონება, ვისაც ცხონება არ სურს ან ვინც ამისათვის სიცოცხლეში არ გაისარჯა“**.

შემდეგ მიტროპოლიტი ილარიონ ალფეევი წერს:

3. (ციტატის დასაწყისი): **„ღმერთს ყოველთა კაცთა ჰნებავს ცხოვრებაჲ“ (1ტიმ.2,4), „ყოველთა სინანულად მოსვლად“ (1პეტრ.3,9) და მისთვის არაფერია შეუძლებელი: ეკლესიის ღოცვითა და თავისი მოწყალებით, მას შეუძლია, ჯოჯოხეთიდან ამოიყვანოს ის ადამიანებიც კი, რომლებიც მიწიერ ცხოვრებაში უარყოფდნენ მას და ეწინააღმდეგებოდნენ“** (ციტატის დასასრული). (გვ. 4001-402).

მიტროპოლიტ ილარიონ ალფეევის ეს მსჯელობა სხვა არაფერია, თუ არა ის, რომ ღმერთი ადამიანს თვისუფალი ნების გარეშე აცხოვნებს. ასეთ მწვალებლობას ლუთერო-კალვინისტების ერესი ასწავლის. რაც ეწინააღმდეგება ეკლესიის სწავლებას. სული წმიდის მგმობელთა შესახებ სახარებაში ვკითხულობთ: **„ . . . ხოლო რომელმან თქუას სულისა წმინდისათვის, არა მიეტეოს მას არცა ამას სოფელსა, არცა მერმესა მას“** (მათ. 12.32). ღმერთი ყველას უხმობს,

მაგრამ ადამიანმა აუცილებლად უნდა ისმინოს მისი, ცხონებისათვის აუცილებელია ადამიანის და ღმერთის ნების თანხვედარა. „**მადლი, თუმცა ის მადლია, მხოლოდ მსურველებს აცხონებს**“, - ამბობს ღვთაებრივი ოქროპირი. გრიგოლ ღვთისმეტყველის სიტყვით კი: „**ცხონება ჩვენი და ღვთის საქმე უნდა იყოს, დედამიწას აწვიმს, მაგრამ მიწა ნაყოფს არ მოიწვეს, თუ მასზე მიწათმოქმედმა არ იმუშავა**“. რაც შეეხება ჯოჯოხეთში მყოფთათვის ღოცვას, წმინდა წერილი გვასწავლის: „**და ესე არს განცხადებულებაჲ, რომელი მაქუს მისა მიმართ, რამეთუ უკუეთუ რამჲ ვითხოვოთ ნებისაებრ მისისა, ისმენს ჩვენსა. რაიცა-იგი ვითხოოთ და უწყით, რამეთუ მოვილოთ თხოვაჲ იგი, რომელი ვითხოვეთ მისგან. უკუეთუ ვინმე იხილოს ძმაჲ თვისი, რომელი ცოდვიდეს ცოდვასა არა სასიკუდინესა, ითხოოს და მოსცეს მას ცხორებაჲ, რომელნი-იგი ცოდვიდენ არა სასიკუდინედ. არს ცოდვაჲ სასიკუდინე: არა მისთვის ვიტყვი, რაჲთა ითხოოს**“ (1იოან.5.14-16).

ამგვარად, სასიკუდინე ცოდვით გასულთა სულის ცხონებისათვის ეკლესია არ ღოცულობს, არამედ ვლოცულობთ ხვედრის შემსუბუქებისათვის. წმინდა მარკოზ ეფესელი გვასწავლის: „**მიტევება ადამიანს ენიჭება სამ განსხვავებულ დროს: ნათლობის დროს; ნათლობის შემდგომ, უფალთან ურთიერთობის დროს; სიკვდილის შემდეგ, ღოცვების და ეკლესიის მიერ სულებისთვის აღვლენილი კეთილი საქმეების შედეგად. ნათლობის შემთხვევაში წარისოცება ყველა ცოდვა, ხოლო სიკვდილის შემდეგ ეკლესიის მიერ აღვლენილი კეთილი საქმეების შემთხვევაში ის ცოდვები, რომლებიც არაა სასიკვდილო და სიცოცხლეში თითქმის ყველას შეხება**“.

შემდეგ მიტროპოლიტი ილარიონ ალფეევი დასახელებულ წიგნში წერს:

4. (ციტატის დასაწყისი): „**ქრისტეს მოსვლის შემდეგ გარდაცვლილებსაც, მათ შორის, იმათაც, რომელთაც**

სახარება არ მოუსმენიათ, არ შეიძლება მოეთხოვოთ რწმენა, ან ბრალი დაედოს ურწმუნოებაში. ამიტომაც ქადაგებს ქრისტე ჯოჯოხეთში, რათა მის მიერ შექმნილ ყოველ ადამიანს შეეძლოს არჩევანის გაკეთება-ან სიკეთის, ან ბოროტების სასარგებლოდ, და თავისი არჩევანის სასარგებლოდ-ან ცხონდეს, ან დაისაჯოს“ (ციტატის დასასრული). (გვ. 394).

დავითის ფსალმუნში ვკითხულობთ: „არა არს ვინ სიკვდილსა შინა მოგიხსენოს შენ, ანუ ჯოჯოხეთს შინა ვინ აღგიაროს შენ“ (ფს. 6.6). ამასვე გვასწავლიან წმინდა მამები, მათ შორის წმ. გრიგოლ ღვთისმეტყველი: „ჯოჯოხეთში სინანული არ არის. იქ შთავარდნილთათვის აღსარება და გამოსწორება შეუძლებელია“.

შემდეგ მიტროპოლიტი ილარიონ ალფეევი წერს:

5. (ციტატის დასაწყისი): „ლიტურგიულ ტექსტებში, კერძოდ, ღიდი შაბათის კანონში, ვხვდებით მითითებას იმის შესახებ, რომ ჯოჯოხეთის ხელმწიფება მასში მყოფთა მიმართ არ არის სამუდამო: „შეუფებდა, ჯოჯოხეთი პირველ, ნათესავსა ზედა ჩუენსა, არამედ არა დაადგრა, რამეთუ რაჟამს იგი დაეფალ ნებსით ქრისტე, და სიკუდილისა მოქლონნი შეჰმუსრენ, და საუკუნითგანთა, მომკუდართა ახარე, რაჟამს იქმენ პირმშო მკუდართა მხსნელო“. ეს სიტყვები თანხმობაშია წმინდა გრიგოლ ნოსელის სწავლებასთან იმის შესახებ, რომ მსოფლიო ისტორიის დასასრულს ჯოჯოხეთსა და სიკვდილს ქრისტე საბოლოოდ გააუქმებს და აღარფერი დარჩება კეთილის მიღმა“ (გვ. 398-399); „ამრიგად პირველ რიგში ეკლესიის ღოცვა შეპყრობილთათვის ჯოჯოხეთს შინა, მეორე მხრივ, იმედი იმისა, რომ დასრულდება ჯოჯოხეთური ტანჯვა და მესამე, აღმდგარი ქრისტეს მიერ ყოველთა ჯოჯოხეთისაგან გამოსხნა...“ (ციტატის დასასრული). (გვ.403.).

მიტროპოლიტი ილარიონ ალფეევის ეს მსჯელობა სხვა არაფერია, თუ არა ორიგენიზმი. ამ მწვალებლობის

საწინააღმდეგოდ სახარებაში ვკითხულობთ: „წარვედით ჩემგან, წყეულნო, ცეცხლსა მას საუკუნესა, რომელი განმზადებულ არს ეშმაკისათვის და ანგელოზთა მისთა“ (მათ. 25.41). წმინდა მამათა განმარტებით „საუკუნესა“ უნდა გავიგოთ როგორც სამუდამოდ, დაუსრულებლად და არა ისე როგორც ეს ორიგენეს ესმოდა და მიტროპოლიტ ილარიონ ალფეევს სურს. წმ. მარკოზ ეფესელმა ეს სწავლება ფერარა-ფლორენციის კრებაზე შემდეგი სიტყვებით დაადასტურა: „საუკუნო ტანჯვის დასრულების და აღდგომის სწავლება მომდინარეობს ორიგენესგან, რომელიც გადაეცა ანათემას მეხუთე მსოფლიო საეკლესიო კრებაზე. ეს სწავლება შთააგონებს ადამიანებს სულის სისუსტეს, რადგან ამ სწავლებით ყოველგვარი შრომის გარეშე დროებით ცეცხლში ისედაც განიწმინდები“.

სხვა ცდომილებების მოტანაც შეიძლებოდა, მაგრამ, ვფიქრობთ, ესეც საკმარისია იმის ნათელსაყოფად, რომ მიტროპოლიტი ილარიონ ალფეევი მწვალებლობას ქადაგებს და მართლმადიდებელთათვის მისი ზემოთ დასახელებული წიგნით ხელმძღვანელობა დაუშვებელია.

3. მიაგეთ ღმერთს ღმრთისა და ალფეევს - ალფეევისა

ჩვენ ყველანაირად ვეცადეთ ეკლესიის შიგნით მოგვეგვარებინა პრობლემა იმასთან დაკავშირებით, რომ მიტროპოლიტ ილარიონ ალფეევს ქართულად თარგმნილი მწვალებლური წიგნი საეკლესიო მადაზიების ქსელში არ გავრცელებულიყო და არ გაყიდულიყო, ყოველ შემთხვევაში - ზემოთ მოყვანილი მწვალებლობებითურთ. ბოლო ინსტანცია კი, რომელსაც მივმართეთ, იყო საპატრიარქოს „გამომცემლობისა და რეცენზირების დეპარტამენტი“ (თავმჯდომარე ფოთისა და ხობის მიტროპოლიტი გრიგოლი). სწორედ ამ დეპარტამენტმა გასცა ნებართვა ხსენებული წიგნის

საეკლესიო მაღაზიების ქსელში დაშვების შესახებ. მაგრამ, მიუხედავად თითქმის ერთწლიანი მცდელობისა, ამოდ დაგშვებით, ვერაფერს გავხდით. ალფევეის სახელი და მისი წიგნი ხელშეუხებელობის „იმუნიტეტით“ სარგებლობენ საქართველოში. ნეტა რაშია საქმე?

ჩვენდა გასაკვირად გამოიკვეთა ერთი მეტად უცნაური და ეკლესიის სივრცისათვის ფრიად მიუღებელი ტენდენცია „სტუმარ-მოყვრული“ და კიდევ უფრო სავალალო - „ალფევეისაგან დავალებულები ვართ“ - მოტივაცია. ნუთუ ამ „დავალებულობის“ გამო ხდება მწვალებლური წიგნის გავრცელების ხელშეწყობა და მისი აკრძალვის მოთხოვნის უგულებელყოფა?

ჩვენ იძულებულები შევიქმენით, რათა წინამდებარე წერილი გაგვევრცელებინა, რათა გავაფრთხილოთ პოტენციური მკითხველი იმ საფრთხეების შესახებ, რომელსაც ხსენებული წიგნი შეიცავს, ვინძლო თუნდაც ერთი სულისთვის მაინც მოვახერხოთ წარმწყმედელი საფრთხის არიდება.

ყველა მათ კი, ვინც „დავალებულები“ არიან მიტროპოლიტ ილარიონ ალფევეისაგან, გვინდა მივმართოდ: თქვენ ისტორიულად მწვალებლობები საგან შეურყენელი საქართველოს ეკლესიის სივრცე დაუთმეთ მიტროპოლიტ ილარიონ ალფევეს, რათა მას თავისი დასნებოვნებული წიგნის საშუალებით ექადაგა მწვალებლობა, გაევერცელებინა სწავლება, რომელიც ეწინააღმდეგება ქრისტეს ეკლესიის, ღმრთის სწავლებას, რითაც თქვენ ღმრთისსადარი პატივი მიაგეთ ალფევეს, რადგან ღმრთის სწავლების სუფევის არეალი დუთმეთ მას არა დასამოწმებლად, არამედ - უარსაყოფად. ეს ყოვლად დაუშვებელია და ამასთან დაკავშირებით უფლის სიტყვების პერიფრაზით მოგმართავთ: *მიაგეთ ღმერთს ღმრისა და ალფევეს - ალფევეისა!*

დასარულს კი სტუმარ-მასპინძლობის სწორად გაგებისათვის შეგახსენებთ სიტყვებს სახარებიდან: *„რომელი მოვიდეს თქუენდა და ესე მოძღურებაი არა*

მოაქუნდეს, ნუ შეიწყნარებთ მას სახლთა თქუენტა და „გიხაროდენ“ ნუ ეტყვით მას. რამეთუ რომელმან პრქუას მას „გიხაროდენ“, ეზიარების საქმეთა მისთა ბოროტთა“ (2. იბ. 1:10-11).

ალექსი ოსიპოვი – ილარიონ ალფეევის კლონი და ეშმაკის კლოუნი

საეკლესიო მაღაზიებში იყიდება მოსკოვის სასულიერო აკადემიის პროფესორის, ალექსი ოსიპოვის წიგნის „სიკვდილის შემდგომი სიცოცხლე“ ქართული თარგმანი. წიგნი თარგმნა მონაზონმა სიდონიამ (მელითაური) და გამოიცა ბოდბის დედათა მონასტრის მიერ 2015წ.

ამ წიგნში გადმოცემული ოსიპოვისეული ნააზრევები ისე ჰგავს მიტროპოლიტ ალფეევის წიგნში „სარწმუნოების საიდუმლოება“ გადმოცემულ მოსაზრებებს, რომ ლამისაა პლაგიატობა და ვაბრალოთ. სინამდვილეში ყველა ერეტიკოსი ეშმაკის პლაგიატია და, შესაბამისად, ეშმაკს ასიამოვნებს, მაშინ როდესაც ყოველი წმინდა მამა უფლის სწავლების „პლაგიატობას“ ეწევა და ამით ღვთივსათნოდ იღვწის.

მართლაც, ალექსი ოსიპოვის დასახელებული წიგნი შეიცავს სხვადასხვა მწვალებლობებს, უამრავ არაეკლესიურ სწავლებებს და დიდ სფრთხეს უქმნის გამოუცდელ სულებს.

წიგნის თითქმის ყველა თავი გავჯერებულია არასწორი სწავლებებით, მათ შორის უხვადაა მწვალებლობები. კერძოდ:

1. ორიგენიზმი - თავები: „გენა“ (გვ. 82-88), „რა გველის საშინელ სამსჯავროზე“ (გვ.89-93), „ქრისტე - ყოველთა კაცთა მაცხოვარი“ (გვ. 94-101).

ეკლესია საღვთო წერილზე დაყრდნობით აღიარებს გენას ტანჯვას, როგორც საუკუნოსა და დაუსრულებელს. ამიტომაც დაგმო V მსოფლიო კრებამ ორიგენისტების ცრუსწავლება და მიიღო უმნიშვნელოვანესი მე-9 და მე-10 დადგენილებები, სადაც წერია:

9) ვინც ამბობს ან ფიქრობს, რომ ღემონთა და უწმინდურ კაცთა სასჯელი ღროებითა და გარკვეული ღროის შემდგომ მას ექნება დასასრული, ანდა ის, რომ (ვითომდა დასასრულის შემდგომ) მოხდება უწმინდურ კაცთა და ღემონთა აღდგენა - ანათემა მას.

10) ანათემა: ამის გამოთქმელ, ადამანტად წოდებულ ორიგენესაც, მის უწმინდურ, გარყვნილსა და დანაშაულებრივ მოძღვრებასთან ერთად და ყველა იმთ, რომელთაც ასეთნი აზრნი უპყრიათ, ანდა მათ (ე.ი. ისეთ აზრებს) იცავენ, ან კი როდესმე რაიმე სახით გაბედავენ მათ გამეორებას.

საყოველთაო სამსჯავროზე განკითხვას წმ. იოანე ღვთისმეტყველის გამოცხადებაში „მეორე სიკვდილი“ ეწოდება (გამოცხ. 20:14). ეკლესიის ამ სწავლების საწინააღმდეგოს

ქადაგებს პროფესორი ოსიპოვი. მოგვყავს ციტატები დასახელებული წიგნიდან:

„გენა ღვთისაგან განმზადებულია არა იმისათვის, რომ ადამიანი უსასრულოდ იტანჯოს, არამედ მის საცხოვნებლად!“ (გვ.86); *„ცოდვილს წარმოდგენაც კი არ ძალუძს საკუთარი მკვლრებით აღსვომის მაღლისა. უფრო მეტიც: ქრისტე ჯოჯოხეთად შთავდებულთ დიდებაში აღადგენს, სამართლიანი მისაგებლის სანაცვლოდ უხრწნელების სრულყოფილი დიდებით შემოსავს“* (გვ.94). მსგავსი მწვალებლური აზრები უხვადაა წიგნიში.

თავის ამ მწვალებლობის დასასაბუთებლად პროფესორი ოსიპოვი, ძირითადად, იშველიებს ფსევდო-ისააკ ასურის ერთ-ერთი თხზულების მეორე ტომს, რომელიც ერტიკოსებმა არც თუ დიდი ხნის წინ მკითხველს წარუდგინეს, როგორც უძველესი დაკარგული ნაშრომი და რომლის მიმართაც, როგორც ნაყალბევისა, საფუძლიანი ეჭვები არსებობს. თუნდაც ის რად ღირს, რომ ღირსი ისააკ ასური თავის პირველ ტომში ჯოჯოხეთის სატანჯველს მარადიულს უწოდებს,

(*преп. Исаак Сириянину Слова подвижнические. М. 1993. с.312, (1,58)*)

ხოლო მეორე ტომის ავტორი ასეთ გამონათქვამს ღვთის გმობად მიიჩნევს.

საერთოდ, ეკუმენისტ-ორიგენისტები კარგად ფლობენ გაყალბების, ცილისმწამებლობის, წმინდა მამებისთვის მწვალებლური სწავლების დაბრალების, ე.წ. თეოლოგუმენის ხელოვნებას. ხსენებულ წიგნიშიც პროფესორი ოსიპოვს თავისი მწვალებლური აზრების განსამტკიცებლად კონტექსტიდან ამოგლეჯილად მოჰყავს ფრაზები წმ. მამათა ნაშრომებიდან, როგორიცაა წმ. გრიგოლ ნოსელი (წმ. მარკოზ ეფესელი წმ. გრიგოლ ნოსელის ნაშრომების ზოგიერთ ადგილს პაპისტების ნაყალბევად და შემდგომ ჩამატებულად მიიჩნევდა), იოანე დამასკელი და სხვ. აქვე მოგვყავს ამონარიდი წმ. მარკოზ ეფესელის ერთი პოლემიკური წერილიდან, რომელიც დაწერილია წმ. გრიგოლ ნოსელის ნაშრომებთან დაკავშირებით, თუმცა ის სამართლიანია საზოგადოდაც: „დიდი განსხვავებაა კანონიკურ სწავლებას, ეკლესიის გადმოცემას და პირად შეხედულებას ან სწავლებას შორის. პირველს როგორც ღვთის მიერ ბოძებულს, უნდა ვერწმუნოთ, ხოლო მეორეს არ უნდა

დავეყრდნოთ მთლიანად ან არ მივიღოთ გამოუკვლევებლად, ვინაიდან, შესაძლებელია ვინმე მასწავლებელიც არის, მაგრამ არ ამბობდეს ყოველივეს სრული სიზუსტით; მაშინ, აბა რა საჭირო იქნებოდა მამების თავშეყრა მსოფლიო კრებებზე, თუკი ყოველი მათგანი უცდომელად ფიქრობდა და არც ერთი მათგანი არაფერში ცდებოდა?!”

(**Св. Марк. Эфесский, Флорентинская Уния. Погодин. გვ. 128).**

ბ-ნი ოსიპოვი კი სწორედ ეკლესიის სწავლებას ეწინააღმდეგება და ამიტომ არის მისი აზრები მწვალებლური.

მოგვყავს სხვა ცდომილობები დასახელებული წიგნიდან:

2. წმინდა წერილის საწინააღმდეგო სწავლება იმის შესახებ, რომ საშინელ სამსჯავროზე ქრისტე კი არ განსჯის „ცოცხალთა და მკუდართა“, არამედ ადამიანი თავად აირჩევს სამოთხესა თუ ჯოჯოხეთს, ხოლო ეს უკანასკნელი არის არა მისაგებელი, არამედ სულის საცხოვნებელი დროებითი ალავი. - თავი „გენა“ (გვ.82-88).

მოგვყავს ციტატა: *„მკედრებით აღმდგარი ადამიანი თავის საბოლოო „დაიხს“ ან „არას“ ეტყვის ღმერთს. აი, რატომაა ეს სამსჯავრო საშენელი, და არა იმიტომ, რომ თითქოს უფალი, დაივიწყებს რა სიყვარულს, „სრული სამართლიანობით“ განსჯის ადამიანურ საქმეებს.“* (გვ.93);

3. პანეკუმენისტური მწვალებლობა, რომლის მიხედვითაც ასევე ცხონდებიან არაქრისტიანები, რომ საცხოვნებლად და ეკლესიის წევრობისათვის არ არის აუცილებელი ნათლისღება - თავი „ქრისტე - ყოველთა კაცთა მაცხოვარი“ (გვ. 94-101). ამასთან ბ-ნი ოსიპოვი ცილისმწამებლობს და არაქრისტიანთა მაცხოვნებლად გამოჰყავს უამრავი წმინდა მამა.

(ციტატა): *„წმინდა ისააკ ასურს, რათქმა უნდა, გაუმართლა, ჩვენს დროში რომ არ ცხოვრობს. ბევრი უსიამოვნება შეხვდებოდა სხვა წმინდა მამებთან ერთად, როგორებიც არიან: იუსტინე მარტვილი, გრიგოლ ნოსელი, ათანასე დიდი, გრიგოლ ღვთისმეტყველი, იოანე ოქროპირი, ეფრემ ასური, ამფილოქვე იკონელი, ეპიფანე კვიპრელი, იოანე დამასკელი, მაქსიმე აღმსარებელი და სხვა მრავალი, არაქრისტიანთა ცხონების შესაძლებლობის შესახებ ამგვარი აზრის გამო, ერეტიკოსის*

სახელს ვერ გაექცეოდა” (გვ. 95). დასახელებულ წმინდა მამებს დღევანდელ დღესაც წმინდა მამებად მიიჩნევენ ეკლესია, ხოლო პროფესორი ოსიპოვი თავისი აზრებისა და ასე თაღლითურად ცილდაწამებული წმინდა მამების გამო ნამდვილად ვერ აცდება ერეტიკოსის სახელს.

4. მწვალებლური სწავლება იმის შესახებ, რომ ჯვარცმის შემდეგ ქრისტემ ჯოჯოხეთი დააცალიერა და ყველა, მათ შორის ცოდვილებიც სამოთხეში აიყვანა - თავი „რატომ შთავიდა ქრისტე ჯოჯოხეთში” (გვ. 102-109)

ციტატა: *„მაცხოვრის ეს ქადაგება (ჯოჯოხეთში) მიმართული იყო არა მხოლოდ მართალთადმი (ბუნებრივია, მოუნათლავებისადმი), არამედ. . . მკვდრებისადმი. . . და ყველა გარდაცვალებულისადმი - კაცობრიობის არსებობის დასაწყისიდან დასასრულამდე. ეკლესიის სწავლების თანახმად, ჯოჯოხეთმა, ხატოვნად რომ ვთქვათ, როგორც დაკეტილმა დილეგმა, არსებობა შეწყვიტა, დაიხსნა „ჯოჯოხეთის საკერეღნი”.* (გვ.102). ამგვარად, ბ-ნი ოსიპოვე ძველი აღთქმის მართლების ჯოჯოხეთიდან აღმოყვანებას ყველა ცოდვილზე განავრცობს და თან ამას ეკლესიის სწავლებად ასაღებს.

5. ერეტიკული სწავლება უნათლავ ჩვილთა და საერთოდ მოუნათლავ ადამანთა ცხონების შესახებ - (გვ 121). მაგალითად, ოსიპოვი თავის წიგნში აცხონებს ქრისტიანთა მღევნელს, წარმართ იმპერატორ ტრაიანეს და იზიარებს ჯოჯოხეთში ცრემლით ნათლობის ცნება (გვ.77-78), წმინდა მამად მოიხსენიებს ერეტიკოს ტერტულიანეს და ა.შ.

სხვა უამრავი ცდომილების მოყვანაც შიძლება დასახელებული წიგნიდან, მაგრამ, ვფიქრობთ, მოყვანილიც საკმარისია იმისათვის, რომ წიგნი ერეტიკულად, ეკლესიის სწავლების უარმყოფელად და საშიშ საკითავ წიგნად შეირაცხოს. ამიტომ მოვუწოდებთ წიგნის გამომცემთ, - რომელთა „გარჯა“ პროფესორ ალექსი ოსიპოვის ერეტიკული წიგნის თარგმნასა და გამოცემასთან დაკავშირებით, მეტი რომ არ ვთქვათ, ფრიად გასაკვირია, - ამოიღონ ხსენებული წიგნი რეალიზაციიდან, რათა თუნდაც ერთი ცდუნებული სულის გამო არ მოუწიოთ პასუხისგება ღვთის წინაშე. იმედია, რომ ისინი

არ იზიარებენ მოდერნისტ-ნეოორიგენისტების მწვალებლურ
სწავლებას ჯოჯოხეთის გაუქმებისა და მოუნანიებელ
ცოდვილთა ცხონების შესახებ.

